

Uredništvo
in upravnishstvo:
Kolodvorska
ulica št. 16.
Z urednikom se
more govoriti
vsak dan od 11.
do 12. ure.

Rokopisi se ne
vračajo.

Inserati:
Šeststopenjska peti-
vsta 4 kr., pri
večkratnem po-
navljanju daje se
popust.

Ljubljanski List

večerna priloga deželnemu uradnemu časniku.

Izhaja vsak dan razen nedelj in praznikov ob 5. uri zvečer.

Velja
za Ljubljano
v upravnishstvu:
za celo leto 6 gl.,
za pol leta 3 gl.,
za četrta leta 1 gl.
50 kr., na mesec
50 kr., pošiljatev
na dom velja me-
sečno 9 kr. več.

Po pošti velja
za celo leto 10 gl.,
za pol leta 5 gl.,
za četrta leta 2 gl.
50 kr. in za jeden
mesec 85 kr.

Štev. 12.

V Ljubljani v petek, 16. januarja 1885.

Tečaj II.

Naše narodno - gospodarstvene razmere v starem letu.

Valovi, ki so jih tako burno izbudile ve-
like denarne katastrofe minolih dnij, niso se
še po polnem poglobili; pregloboko so segli in
preveč so se po vseh deželah našega cesar-
stva javile posledice onih nesrečnih do-
godkov. Polomi raznih velikih podjetij in
starih svetovnoznanih kupčijskih hiš; velikan-
ski neredi pri prvih naših denarnih zavodih
in nesrečno njih poslovanje; pregrešno ran-
janje voditeljev vplivnih kreditnih naprav, vse
to se je združilo, da smo imeli na narodno-
gospodarskem polju slab pričetek novega leta.
In morebiti ravno toliko nesreče, kakor di-
rektni vzroki, povzročila je nezaupnost skrb-
nega ljudstva, ki je svoj denar imelo v raznih
denarnih zavodih in podjetjih naloženo; kdor
je mogel, vzel je premoženje svoje iz oskrbo-
vanja tujega društva in mu s tem sam spod-
našati pomagal temelje, na katerih je stalo.
Tudi pri nas, v beli Ljubljani in v ožji naši
domovini, zgrudil se je zavod, ki je do skraj-
nega časa znan bil kot uzor solidnosti. Padeč
njegov razdejal je hipno mnogim družinam
mir in blagostanje, in čeravno se sedaj zatr-
juje, da zguba končna ne bode velika, je
vender neizogibno, da se zamorejo vsak dan
javljati nove, neljube posledice propalega go-
spodarstva. Kredit je omajen in marsikdo, ki
je bil zgled vestnega in solidnega kupčevanja,
prebiva sedaj bridke ure in se trudi, da reši
hišo svojo.

Neka nezaupnost, nek strah polastil se
je širših denarnih krogov in pogostoma čujejo
se glasovi, da se vse naše gospodarstvo bliža
nevarni krizi, ki nam zamore ravno tako po-
gubonosna postati, kakor ona, katera je pred
13 leti pretresala avstrijsko državo. Takrat so
neštevilne lahkomisljane, na pesek zidane
banke povzročile ogromni polom — sedaj
pa se očita našim gospodarstvenim raz-
meram, da počivajo na podlagi pretirane spe-
kulacije v produkciji in na lahkomisljenem do-

voljenji kredita od strani naših velikih denar-
nih zavodov. Oni pa, ki s širšega stališča
opazujejo razvitek, rast in pad naših gospo-
darstvenih razmer, trdijo, da vzrok neljubi tej
prikazni ne tiči med našimi črno-žoltimi me-
jami. Kakor je pred leti krah se pričel na
Dunaji ter pogubonosnim valovom jednako se
razširjal v sosedo in čez obale stare Evrope,
dokler ni dospel do bregovja novega sveta,
povzročevaje tam še hujše katastrofe in še
žalostnejše prikazni, tako izvira sedaj pričetek
gospodarstvenega nazadka iz Zjedinjenih Držav,
iz New-Yorka. Vsaka ekonomična faza onstran
velike vode ponavlja se na ozemlju našega
kontinenta. Ko so se v Avstriji še vršila burna
razgovarjanja o podržavljanji Severne želez-
nice, jelo je uže pokati in treskati v Zjedinje-
nih Državah; banke in kupčijske hiše v ob-
segu, o katerem imamo mi malo pojma, zgru-
devale so se in potegovale za seboj tisoče
udeležnikov. Ni dolgo trajalo, pa so nam do-
hajali brzogavi, da se majojo kupčijska pod-
jetja v Evropi. Mogočne hiše v Londonu,
Manchesteru, Liverpoolu itd. padale so vkup
— in tedaj se je jel temen oblak vleči nad
obzorje prestrašene Evrope in razna podjetja
zgubivala so vidno svoja tla.

Vzrok pa je bila žitna kupčija. Znano
je, kako strmolave svote žita pridelajo na
amerikanskih, še ne izsesanih poljih. Podjet-
nost Jankejev poprijela se je tega pridelka z
velikimi denarnimi silami in kmalu začela je
cvesti razširjena kupčija z ameriškim žitom,
ki je prihajalo v vedno večih masah v Evropo.
Vsled tega so stalno padale naše domače žitne
cene; od l. 1874 znižale so se za celih 24 %!
Vender pa od začetka Amerikanci niso toliko
izvozili, da bi bilo stanje našega producenta
po polnem neznosno postalo; še le v najno-
vejšem času „vrgli“ so neznanske množine
žita, osobito pšenice, v Evropo. V lanskem
letu poslali so tamošnji žitni kupci skoro 10
milijonov „bushlov“ (bushel je približno 3/8
hektolitra) pšenice več v Evropo, nego pred
dvema letoma in to je jako neugodno vplivalo na
naše razmere. Posebno „mali mož“ ni več

toliko skupil, da bi bil zamogel v oni meri
preskrbeti se z industrijalnimi izdelki, kakor
minola leta, in vsled tega je imela tekstilna
in tudi železarska obrtnost velikansko škodo.
Omenjena silna množina pšenice iz Amerike
pa ni bila kaka posledica dobre let-
nine, temveč podjetni spekulante so razpo-
lagali nad toliko zalogo, ker so v prejšnjem
letu bili na umeten način ustavili kupčijo in
zaprl ves pridelek. A ta spekulacija se
jim ni obnesla; grehu je sledila kmalu pokora
v podobi velikanskega žitnega krah, o ka-
terem smo poprej govorili in katerega nasledki
so se tako kmalu čutili v Evropi. Kakor se
potres, nastal na kakem daljnem otoku šir-
nega oceana, kmalu javlja na bregovji našega
dela zemlje, tako se kažejo tudi pri nas na-
sledki ameriškega poloma in tamošnje
zbežanosti, ki jo je rodila brezsrčna lahko-
miselnostna spekulacija z žitno kupčijo.

Ker so naši denarni zavodi tesno zvezani
z vsakim velikim kupčijskim podjetjem, je na-
ravno, da so hudo čutila ledeno sapo iz ameri-
kanskih obal, vsled katere je evropska kup-
čija zmrzevala in zastajala. Zraven žitne kup-
čije se je najhuje godilo obrtnikom, ki izde-
lavajo sladkor. Tu sicer niso prišle v poštev
tako ogromne svote, kakor pri žitni kupčiji,
a omenjena obrtnost ima glavno svojo podlago
v banknem kreditu in usoda njena je bila
zavisna od tega, kako stališče in kak razvitek
bodo kazali ti zavodi. Kakor blisk iz jasnega
neba je vdarilo med one obrtnike *communiqué*
Kreditnega zavoda in Union-banke v
zadevi velike firme Weinrichove. Od tedaj
množila so se od dné do dné neugodna poro-
čila in vznemirjala denarni in obrtni svet.
Weinrich postal je insolventen. Tschinkel in
sinovi ustavili so svoja plačila in napovedali
konkurz. Češka Zemljišno-kreditna banka jela
se je majati in na vseh straneh iskati pomoči,
dokler ni prišlo do konkurza, ki je potegnil
za seboj na stotine manjših in večjih pod-
jetnikov. Zvedelo se je za izneverjenje pri
Giro- in blagajniškem društvu; kakor bomba
se je razpočila vest o ukradenih milijonih pri

njegovo nevesto; to ga je malo jezilo, zakaj
se mu neki ne odreče, saj vender vé, da je
nevesta.

Po dokončanem plesu približa se Anton
nevesti ter deje smehljajoč:

„Draga moja Minka, zdaj pa je vender
uže dovolj; če bodeš nocoj še jedenkrat ple-
sala s tem mladeničem, videla me bodeš zopet
še le čez dvajset let!“

„Oj ti bedasti bedak“, se norčuje Minka,
„kakor da ne bi vedela, da niti dvajset ur
živeti ne moreš, da bi me ne videl. Plesala
pa bom in bom!“ in namignila je prejšnjemu
plesalcu, ko je ravno mimo prišel, in plesala
je z njim četrti ples, in plesala je graciozno
in ognjevitno.

Anton pogledal je dvakrat mimo plesočo
Minko s prodirljivim pogledom, tako, da bi
bila uže rada zapustila svojega plesalca, a
zdaj ni šlo več; sicer pa je mislila, da bode
z jedno ljubeznivo besedo zopet lahko potola-
žila razjarjenega ženina. Prestati pa ni mogla
do konca plesu, hitela je iskat svojega An-
tona; a ni ga našla. Povedali so jej, da je
uže odšel, kam? Najbrže domov. Svoje glavnice!

Listek.

Čez dvajset let.

(Gregorio.)

Človekovo srce je čudna igrača, in morda
je kdo izmed vas uže skusil igro z njim, in
srečen je, vam pravim, kdor je igro dobil.
Nikdar pa ne stori dobro temu malemu or-
ganu v človeških prsih klubovanje, in to sku-
sila sta najbolj Prvinov Anton in krasna Gre-
benčeva Minka. Znano vam je, da se bosta
prihodnjo nedeljo poročila, oba sta sicer uže
čez mlada leta, a ljubita se vender še iskreno,
kakor trdijo poučeni ljudje. Nu, ženitovanje
bodem imeli in veseli bomo zopet jeden-
pot, dasi bi se bilo to lahko uže pred dvaj-
setimi leti zgodilo, tedaj, ko sem jaz še tekal
bos po mestnem tlaku.

Da, da, pred dvajsetimi leti, pravil mi je
ded, tedaj sta bila ta dva nova zaročenca,
„oba mlada, oba lepa“, in skleneno je bilo
uže, da se poročita prav kmalu, izvršili so se
uže vsi trije oklici.

Bogat je bil stari Grebenec, blizu da naj-
bogatejši v našem mestecu, vsi mali trgovci
bili so njemu dolžni. Marsikdo je zavidal bo-
gato, krasno nevesto trgovcu Prvinovemu An-
tonu. Lehko bi bila Minka dobila deset dru-
gih ženinov, a ljubila je Antona in on njo,
naposled udal se je njejini prošnji tudi Gre-
benec.

Pred dvajsetimi leti! Da, v nedeljo bode
dvajset let, ko je povabil Grebenec v svojo
hišo na veliko gostijo vse svoje prijatelje in
znance, da obhajajo slovesno zaroko njegove
osemnajstletne hčere z Antonom Prvinom. Bo-
gata je bila večerja, mnogo najokusnejše div-
jačine in najdražjih vin uničili so gosti, po
bogati večerji pa se je v krasni dvorani pri-
redil ples. Vsem je žarilo veselje z obrazov,
najbolj pa je bil radosten ženin Anton in
čestokrat je ponavljal prijateljem svojim, da
tako krasnega večera še ni doživel v življenji
svojem, da tako srečnega človeka, kakor je
on, gotovo ni na vsem svetu. Vender je kmalu
nekaj kalilo nezmerno njegovo veselje; opazil
je, kako je mlad, krasen trgovec iz mesta
uže tri plesove zapored plesal z Minko, z

Nižjeavstrijski eskomptni banki na Dunaji; prišli so novi defraudaciji na sled pri Giro-in blagajniškem društvu, in konečno sledila je še kranjska eskomptna družba, kateri je vodja njen spraznil blagajnice za več nego stotisoč goldinarjev! S kratka, denarni kredit prebil je dokaj britkih, krvavih ur. Vender pa se v dōbi hude bēde in nesreče borza sama ni omajala. Sreča njena, da se nikjer ni bila spustila v prevelike in strmoglave spekulacije — drugače bi se ji bilo pač slabo godilo in splošni polom bi ne bil izostal.

Denarni papirji torej v obče niso trpeli škode in čudno je, da v očigled bolezni, ki se je poprijela ekonomičnega organizma, v očigled bēde, pod katero zdihuje kupčija, obrtnost in peljedeljstvo, borza ne kaže nikacih simptomov bolezni in daje nam podobo cvetočega zdravja! Posebno povzdignile so se rente; to je se ve da tudi v zvezi s konvertiranjem železniških prioritet, kajti kapital postal je oprezen in zbira si rajše bolj sigurne in vrh tega še bolj obrestovane rente, da si nalaga svoj denar. Zlata renta, ki je stala l. 1879 še na 81.35 gold., je danes 104 gold.

Ako se ozremo torej na preteklo leto, moremo pač konstatovati; da je na svetovnem gospodarstvenem in kupčijem trgu prineslo dokaj nesreč, a vender v obče pri nas ni omajalo kredita in provzročilo splošnega poloma. Državni prihodki se stalno množē, in veliki denarni trg ni omajan vsled raznih kriz, ki smo jih prestali. Rekli bi lahko, da imamo pač posamezne krize, a nikake splošne krize. Gledē na to stanje zdi se nam mnenje onih, ki prorokujejo občno katastrofo, vender le preveč črnogledno in pretirano. Upati smemo, da se bodo razmere na svetovnem trgu kmalu zboljšale in potem blagodejno vplivale na vse razmere. Vlada modro pospešuje in pomaga povsodi, kjer je to v njeni moči; tudi posamezni krogi pridobivajo vkljub velikim katastrofom zaupanje, ko vidijo, da se državni prihodki množē, da papirji ne padajo in da splošni temelj nikakor še ni spodkopen, če ravno so bili posamezni deli v veliki nevarnosti. Iz delovanja in nehanja minolega leta bodo se razvila stalna razmerja, in podjetni naši krogi so si pač mnogo priučili v l. 1884. Ako si bodo te nauke vzeli k srcu, ki jim jih je dalo staro leto, potem je upati, da pride boljši čas, srečnejša dōba! D.

Politični pregled.

Avstrijsko-ogerska država.

Mnogo govornice je provzročila pred kratkim na Dunaji pod pokroviteljstvom mestnega županstva izišla knjiga „Das bedrängte Wien“. V knjigi tej se hoče vse slabo gospodarstvo dunajskih mestnih očetov všteti v krivdo zdanji vladi in večini državnega zbora,

Vrnila se je zopet v sobo k gostom ter odgovarjala na njih vprašanje po Antonu: da mu je bilo nekoliko slabo, da je odšel domov, da bi ne motil vesele družbe. In Minka postala je zamišljena in je na laskave opomnje odgovarjala le z dvournim smehom.

Antonovi roditelji so čuli, da je sin po noči prišel domov ter se podal v svojo sobo, a se dalje niso zanj brigali. Ko pa se drugo jutro prišli v njegovo sobo, videli so, da se Anton ni vlegel na postelj. Izginil je še isto noč iz hiše in brezvspešna so bila vsa poizvedovanja po njem.

Žalostno postalo je v Prvinovi hiši in žalostno pri Grebenčevih. Pri krasni Minki oglašali so se novi snubači, bogati in lepi, a Minka odgovarjala je vsem ponudbam: „Se ne bom nikdar omožila!“

Anton odšel je še tisto noč iz mesta v daljni svet s trdnim sklepom, da se pred dvajsetimi leti ne vrne v vas domačo. Šel je v Ameriko; lotil se je tam trgovine, imel je srečo, in v nekaterih letih pridobil si je lepo premoženje, napravil si je lastne tovarne, in ime njegovo je zaradi dobrih njegovih izdelkov slovelo daleč okolo. Večkrat spominal se

oziroma Čehom, Poljakom in Ogrom. Pisatelj zahteva za Dunaj prednost in mu prilastuje nalogo, da brani vso državo, za druge narode se pač malo briga. In ker ima Dunaj to veliko nalogo, zahteva se v knjigi dalje, naj vlada, oziroma državni zbor, reši Dunaj iz gospodarskih zadreg. Na to knjigo odgovarjajo razni listi. Tako na pr. pravi „Prager Abendblatt“, naj pač Dunaj ostane stolica, da mu je tudi vsakdo voljan pomagati, a Dunaj naj tudi skrbi, da bode vsem narodnostim, katere ga podpirajo, pravičen; dozda pa je malo kazal volje, da hoče vsaki narodnosti pustiti, naj se razvija po svoje, saj je znano, s koliko trmo se je upiral ustanovitvi česke šole. „Sonn- und Montagszeitung“ pa pravi tem kričatem v obraz, da si nikakor ne bodo pridobili z nesramnim postopanjem in preziranjem zvestih slovanskih narodov. Sicer pa je vse to jadikovanje, da se Dunaj prezira, le gola izmišljotina židovskega pohlepa, saj je vender vsakemu znano, koliko se stori za Dunaj. Do, ut des!

Predsednik državnega zbora dr. Smolka podal se je te dni zopet na Dunaj, da vzame v roke zopet posle predsedniške. Razni klubi zbrali se bodo v ponedeljek zvečer ali pa v torek pred začetkom skupne seje, da se pogovorijo o predmetih, kateri pa so večinoma prva čitanja.

Zdaj se posvetujejo v trgovinskem ministerstvu v Budimpešti zastopniki avstrijskega trgovinskega ministerstva in tržaške morske oblasti o izdelavi pravilnika za mornarje. Ta pravilnik bode velikega pomena, ker bode natančno določal razmerje med moštvom in potovalci.

V hrvatski zbornici vprašal je Smičiklas predsednika, če misli postaviti na dnevni red v meseci oktobri stavljeni predlog zaradi volitve jednega poslanca v Žumberku in Marijinem Dolu za hrvatski sabor. Predsednik je odgovoril, da je uže dolgo, kar se je ta predlog izročil komisiji. — Idemnitetni zakon vzprejel se je tudi v tretjem čitanju.

Tuje dežele.

Italija peča se zdaj skoro jedino le z ekspedicijo v Assab; o tej ekspediciji pa so razširjene skrivnostne govornice. Nekateri listi pripovedujejo, da se bode italijanska ekspedicija podala le deloma v Assab. Ekspedicija razdelila se bode zunaj na morji v dva dela. Jeden del bode v istini odšel v Assab, drugi del pa v Tripolis. Sicer pa je vse to le ugibanje.

Veliko razburjenje provzročil je umor frankobrodškega policijskega svetnika Rumpffa. Morilec še do te ure niso našli, dasi se je razpisalo nagrade 3000 mark onemu, kateri ga zasledi. Nedvojno pa je skoro, da je bil ta napadalec anarhist, zaradi tega se

je domu, polotilo se ga je z vso silo domotožje; večkrat hotel je pisati svojim roditeljem, svoji nekdanji nevesti, a prošlo je leto za letom in nihče v domovini ni vedel nič o njem. Prošlo je tako dvajset let! Dolga dōba! In to najlepšo dōbo življenja svojega preživel je Anton osamljen v tujini. Doma mislili so uže vsi, da je mrtev. Grebenčeva Minka ostala je samica; najrajši hodila je sama; ob nedeljah pa je dolgo ostajala v cerkvi ter goreče molila; ljudje so dejali, da moli za svojega Antona.

Tako prošlo je dvajset let!

Pred kratkim pa, prihodnjo nedeljo bode ravno tri tedne, pa se je pripeljal tujec v naše mestice v bogati kočiji; ukazal je ustaviti pred Grebenčevo hišo. Vstopil je pri Grebenci, prišla mu je odpirat krepka, krasna ženska, sicer bledega obraza, na katerem je bila razlita globoka otožnost — nu, pa saj jo poznate sami, Grebenčevo Minko. Ugledavši tujca, pala je skoro znak.

„Minka, moja Minka!“ deje tujec, „zdaj je pač uže minolo dvajset let; majhna trgovatnost nama je vzela srečo, zagrenila dneve, leta, katera bi bila lahko uživala v veselji in

tudi preiskavanje vrši v to mer. Rumpff dobival je večkrat brezimna pisma, v katerih se mu je s smrtjo pretilo; anarhisti so se ga zeló bali, ker so mu bili znani vsi Mostovi načrti. O napadu se poroča: Rumpff bil je do večera v svoji pisarni; okolo 7. ure podal se je proti domu, a pri vrtu njegove hiše čakal ga je morilec ter mu dvakrat zabol nož v prsi. Policijski svetnik Rumpff je bil 62 let star, vdovec, zapustil je dva še nedoletna otroka. V Frankobrodu se bode najbrže uvelo zaradi tega dogodka obležno stanje.

V sredo stavil je v francoski zbornici bonapartist Raoul Duval interpelacijo o razmerah v Tonkingu in o odstopu generala Campenona, in interpelant napadal je Ferryja. Ferry se ta pot ni tako srečno branil, kakor drugekrat. V razgovor posegel je tudi general Lewal ter dejal, govoreč o Tonkingu, da ni vojska za to, da bi vedno zgubana ležala, marveč gibati se mora; iz njegovih besedij je bilo posneti, da se kmalu prične resna akcija v Tonkingu.

Irski poslanec V. Redmond govoril je pred kratkim v Edinburgu javen govor, v katerem je slovesno zatrdil, da irska stranka nima nikake zveze z dinamitardi. Irska stranka tudi nima do njih nobenega vpliva. Dinamitni atentati pa se bodo ponavljali v Angleški, dokler bodo irsko vladali nasilni zakoni, vojaki in despotje, kakeršen je lord Spencer.

„Times“ govori v daljšem dopisu o nemški ekspediciji severne Nove Gvineje. Med drugim pišejo: „Dvojljivo je, da bi se bila aneksija severne Nove Gvineje od strani Nemčije zvršila sporazumno z našo vlado, kar sledi uže iz tega, da so se naše tamošnje pridobitve omejile na južno obrežje... Nemčija dobila je v Novi Gvineji najboljši košček. Večji del južnega obrežja Nove Gvineje je po spricvalu dr. Albertisa in drugih nizkih in močvirren, za evropske naseljence po polnem neugoden. Na severnem obrežji pa je za naseljence mnogo lepega obrežja. Naj si je vrednost Angre Pequene nekoliko dvojljiva, v severozapadu Nove Gvineje pa si je Nemčija vsekako pridobila krasno ozemlje za bodoče naseljevanje.“

Iz Kahire došla je v slednjih dneh tako čudovita vēst, da jej je težko verjeti. Poroča se namreč, da je Mahdi dal dovoljenje Angležem, naj le marširajo proti Kartumu; tako bi zdaj imel Wolseley prosto pot in bi lahko dosegel svoj cilj. Ta vēst pa ni še potrjena.

Švedski državni zbor se je sešel dné 15. t. m. Ker so se izvršile za drugo zbornico nove volitve, bavili se bodo zbora odseki v prvih dnevih s potrditvijo volitev, prva redna seja bode dné 19. t. m., pri kateri bode kralj govoril prestolni govor.

Novoletni članki ruskih časopisov podarjajo, da je bilo prošlo leto zeló mirno.

ljubezni; ali bode vsaj to življenje, katero nama še ostaje, srečno?“

„Moj Anton!“ in Minka pala je nekdanjemu svojemu ženinu v naročje; več ni mogla govoriti, prepolno je bilo njeno srce.

Nu, in zdaj? Saj sem vam dejal, da bomo imeli ženitovanje, da bomo veseli, veseli do raneja jutra!

Skrivnostna krsta.

(Črtica iz pariškega življenja.)

Znano je, da Pariz vsej Evropi narekuje nošo, torej tudi ni čudno, da je trgovina s praviimi čipkami v Parizu zeló živahna. Jedna najbogatejših in najobiskanejših prodajalnic bila je pred kratkim še firma gospoda L. C., saj se je pa tudi tu vse dobilo, kar koli je pozelela razvajena glavica mlade, koketne Parizanke; tu shajale so se modistke in ves eleganten ženski spol pariški in puščale so tu obile svote zlata za lahko, prozorno predenino. Lastnik te prodajalnice bil je srečen človek, srečen v pravem pomenu besede, saj ni imel samo cvetočo trgovino, znatno pre-

„Novoje Vremja“ (konservativno glasilo) meni, da bode naslednje leto prineslo nekaj zelo ugodnih zakonov. Vsi listi pa soglasno zatrjujejo, da je zdaj mir v Evropi zagotovljen.

Dopisi.

Iz Cérknice na Notranjskem, 14. januarja. (Izv. dop.) Dne 21. decembra p. l. bil je občni zbor „Národne Čitalnice“, pri katerem bila je večina udov navzočih.

Zborovanje pričel je z nagovorom gospod predsednik, ter potem dalnja poročila o društvenih zadevah prepustil gospodu blagajniku in gospodu tajniku.

Pri tem zborovanju volil se je nov odbor, in sicer so bili izvoljeni: Gosp. Fran Gerbič, predsednikom; gosp. Josip Milavec, podpredsednikom; gosp. Anton de Schiava, blagajnikom; gosp. Karol Dermelj, tajnikom; gospod Fran Zagorjan, knjižničarjem in gospodje Fran Šerko, Alojzij Pogačnik, Ivan Prudič, Matevž Završnik, odborniki.

Za zabavo in dušno hrano naročili so se sledeči časopisi: „Edinost“, „Slovenski Narod“, „Novice“, „Slovenec“, „Ljubljanski List“, „Kres“, „Zvon“, „Brenčelj“, „Presse“, „Kikeriki“, „Neue ill. Zeitung“. Da bode novo izvoljeni odbor vztrajno in neomahljivo deloval za narodno stvar in napredek našega društva, smemo zagotovljeni biti, zato je mu zakličem v imeni vseh tukajšnjih narodnjakov: „Živeli!“

Konečno naj izrečem presrčno zahvalo gospodu podpredsedniku Josipu Milavcu, kateri nam prepušča brezplačno svoje prostore za čitanje, kakor tudi dvorani za veselice. Veselic priredilo se bode letos več, kakor jih je bilo vlansko leto. **D.**

Z Dunaja, 13. januarja. (Izv. dop.) Razdor in razpor v vrstah združene levice našega državnega zbora kaže se v slednjem času vedno bolj jasno. Nje „stari voditelji“ osušili so že vse svoje govorniške vire in obrabili so se, „mladi voditelji“ pa vodijo še ostale pristaše na razne vetrove in pristaši večkrat ne vedo, kam gre in kaj hoče njih voditelj. Ustavoverni stranki, prvotnemu jedru te zedinjene levice zašla je za večno zvezda! Ko je bila na vrhuncu svoje sreče in svoje moči, tedaj odbacivala je z ošabno oblastnostjo vsakoga, kdor se jej je hotel ponižno približati — in dandanes? Kako se jej vse to povrača! Dandanes premislila bi vsaka frakcija, vsaka stranka prej natanko, predno bi se spustila v pogajanje z zedinjeno levico.

Slednji dogodki v Brnu pojasnili so tudi mnogo razpadanje, krušenje levičarske stranke; najodličnejši, dejali bi skoro „osiveli“ voditelji opozicije, kateri so zdaj na počitnicah v

moženje, krasno letovišče zunaj mesta, srečen je bil tudi v krogu svoje družine, blago, mlado, krasno, ljubečo soprogo je imel in troje ljubeznivih otročičev.

Pred kratkim pa je zadel težek dogodek srečno družino, vrgel jo z višine bogastva, blagostanja v prah, v uboštvo, v popolno bedo — in to zakrivil je trgovec sam. Le poslušajte.

Pred nekaterimi tedni oblekel se je trgovec C. po polnem v črno obleko, okolo klubka pripel si je širok črn pajčolan, stopil je v bogat voz, kateri ga je čakal pred vrati ter se odpeljal naravnost na severni kolodvor. Tja dospelši podal se je otožnim obrazom v pisarno carinske oblasti. Imenoval je uradnemu predstojniku svoje ime ter mu s tresočim, skoro jokajočim glasom naznanjal, da bi rad vzprejel truplo svoje žene, katero se je v krsti pripeljalo po železnici iz Belgije. Uradnik imel je sočutje z nesrečnim sprogom, spremljal ga je v založišče, kjer je stala krsta njegove soproge.

Nastal je pretresujoč prizor. Ječaje vrgel se je nesrečnež na krsto ter kazal največjo žalost. Carinskemu uradniku stale so solze v

raznih provincijah, brzojavljali so si o brnskih volitvah v dolgih telegramih svoje mnenje, in konec temu brzojavljanju je bilo: sklenili so, da bodo ob zopetnem sestanku državnega zbora proti „takemu nasilstvu od vladne strani“ odločno protestovali.

Škoda le, da je ta „nasilna vlada“ napravila generalnim govornikom zedinjene levice črto čez račun s svojim hitrim in pravičnim postopanjem. Velika opozicija in z njo tudi drug nezjedinjen svet prišel je ob nekaj ognjevitih govorov; sicer nameravajo najbolj vroči strankarji, dasi je ta zadeva končno rešena, še vedno na interpelacije, katere hoté staviti v državnem zboru, a zmerno misleči elementi jim to resno odsvetavajo. Naj le omenim, kako je pred kratkim tukaj v pogovoru se izrazil mož iz zedinjene levice, ko je bil govor, da bodo koj v prvi seji državnega zbora spravili brnsko trgovinsko zbornico v govor; mož, sicer neomahljiv levičar, je dejal: „Nikar ne spravljajmo zdaj te zadeve med svet, kajti velik del nemškega prebivalstva bi nam mogel zaklicati: Upitje nič ne koristi, dejanje dokazuje! — in v tem slučaju je dejanje na vladni strani!“ Sicer pa če tudi to zadevo spravijo pred parlament, prineslo jim to gotovo ne bode ni koristi ni časti! Vlada je postopala vsekdar zakonito in pravično in v zakonite in pravične naredbe ne more se nihče zaganjati.

Razne vesti.

— (Nečlovešk unuk.) Iz Dubice na Hrvaškem se poroča o sledečem dogodku: Stari Rafo Marijanovič in njegova žena živela sta dolgo časa v miru s svojim unukom Jurijem. Stara dva sta ga zelo ljubila in v svojem testamentu, ki sta ga bila že napravila, volila sta mu vse svoje imetje. A mladiču sta letá dva predolgo živela. Da bi prej prišel v posest njijinega premoženja, sklenil je, jima življenje prikrajšati. Preskrbi si strupa, najbrže arzenika, ter jima nečega večera z njim potrese žgance. Sam ni hotel jesti, rekoč, da mu nocoj jed ne diši. Ko sta ga le silila, zajel je tudi on parkrat. Nasledki so se kmalu pokazali, kajti stara ženica umrla je še tisto noč, a Rafo Marijanovič precej drugi dan potem. Morilec leži sedaj še bolan, vendar je izven nevarnosti in tedaj ne bo odšel zasluženi kazni.

— (Papežev dar.) Iz Florence se poroča, da je papež v tem mestu živečemu P. Curciju, ki je zadnji čas spisal neko delo o socializmu, poslal v priznanje svojo podobo.

— (Biblioteka v vatikanu.) Sedanji papež Leo XIII. dovolil je, da se učenjaki in zgodovinarji poslužujejo vatikanske biblioteke, vsled tega vlada zadnji čas tam zelo živahno gibanje. Iz vseh kotov krščanstva prihiti so preiskovalci

očeh, njemu, trdosrčnežu, kateri je hladnokrvno, osorno prebrskaval najskrivnejše kotičke malega kovčega nežne gospodičine in katerega niso ganile najlepše ženske oči, če je našel kak „prepovedan sad“ med rečmi, od katerih se mora plačati carina. Ta trdosrčnež je bil ginjen od solz!

Naposled se je žalujoči sprog nekoliko potolažil in prosil je carinskega uradnika, naj bi ukazal prenesti krsto v zunaj čakajoč voz. Dva krepka moža prijela sta krsto od kovine ter jo prenesla v voz, udovec pa se je od sočutnega carinskega uradnika ločil z zahvalnimi besedami, stiskajoč mu roko. Odpeljal se je voz s krsto proti letovišču bogatega trgovca.

Čez nekaj tednov po tej žalostni dogodbi pa se pripelje potovalec z nočnim vlakom iz Belgije v Pariz ter zahteva na kolodvoru precej težak zaboj, češ, da je v njem krsta, v kateri večno spanje spi njegovo v Bruselji umrlo dete, katero pa hoče pokopati v Parizu v družinski rakvi.

Carinski uradnik, gotovo menj sočuten nego njegov drug, o katerem smo ravno govorili, ukazal je odstraniti vnanji leseni oboj

in historiki, da pregledujejo neizmerni zaklad knjig in rokopisov. Z Moravskega poslali so tja več minihov, da preiskujejo, se li ne nahajajo v tej biblioteki novi viri za slovansko cerkveno zgodovino. Nek nemški učenjak iskal je podatkov o potovanji Henrika IV. v Canosso. Čudno je, da se o tem tako znamenitem dogodku ni moglo ničesa najti in da se sploh nahajajo le rokopisi od Gregorija VII. nadalje. Sklepa se iz tega, da so se vse dotične listine uničile.

— (Sarah Bernhardt asekurirana.) Kakor se poroča iz Pariza, prodaja slavna igralka svoj hotel v Parizu, in sicer iz tega vzroka, da bi mogla svoje dolgove poravnati. Znano je, da misli nastopiti pot v Ameriko in da se je pogodila s podjetnikom nečega gledališča v New-Yorku. S kako previdnostjo pa ta podjetnik postopa, kaže nam to, da se je za slučaj, da bi umetnica, bodi si zaradi obolelosti, bodi si vsledakega drugega zadržka ne mogla priti, pri nekem ondodnem zavarovalnem društvu asekuriral.

— (Novi Izrael v Rusiji.) Iz Odesa se z dné 10. t. m. poroča: Odkar je v Rusiji nastalo preganjanje Judov, začela se je med temi gibati neka stranka, ki se hoče približati ruski cerkvi. Ker pa to ne gre tako hitro in da bi se judovsko prebivalstvo tim gotoveje pridobilo za iztočno cerkev, vstvarili so oni, ki jim ta stvar na srcu leži, sekto, ki se imenuje „Novi Izrael“. Ruska vlada ni ddelala ti sekti nikakih zaprek, je temveč še pospešuje, in je tudi dovolila, da se je v blizu Odesa ležečem mesteci Kišenevu odprla nova sinagoga. Pri tej priložnosti stalo je sredi dvorane božično drevesce, okinčano z različnimi rečmi in z lučicami. Na mizi, ki je bila črno pregrnena, ležali ste knjigi starega in novega testamenta. Najprej se je nekaj pelo, potem pa stopi pred zbrano množico reformator Josip Rabinovič ter prebere vidno razburjen in s tresočim glasom nekoliko Davidovih psalmov. Potem dokazoval je v daljšem govoru, pri katerem se je skliceval na različne citate sv. pisma, da so judje v zmoti, ako še vedno pričakujejo svojega Mesijo, da je ta že bil tukaj, in da ni nihče drugi, nego rešenik Jezus Kristus. Navzoči poslušali so to razkladanje zelo pazljivo. Na to govoril je še pastor Faltin, in sicer v nemškem jeziku. Tudi on je poudarjal zmoto Judov. Konečno razdelilo se je med mladino več v Londonu tiskanih knjig, ki govoré o koristi nove sekte. Med judovskim prebivalstvom v Odesi napravilo je to veliko senzacijo.

— (Župan-defraudant.) Kakor se nam poroča, piše „Ess. Anz.“, je župan Haverkamp uporabil svoj štirinajstdni dopust v to, da je odpoval v inozemstvo, svojo obitelj pa je pustil v Keltwigu. Ob istem času zginili so tudi vrednostni papiri, kajti župan bil je načelnik mnogim bogatim blagajnicam (hranilnici, zakladu za mostove itd.); razen tega pa je zapustil še znatne dolgove.

in notri je res našel majheno krsto od kovine. — V tem trenutju pa je prošnila neka posebna nezaupljivost in sumnja možgane carinskega uradnika in izrekel je tujcu željo, da bi vender le rad pogledal v krsto. — Zastonj je točil nesrečni oča obile solze, zastonj se je protivil tej zahtevi, češ, da se oskruni truplo; uradnik zahteval je odločno, naj se odpre krsta.

Nazovi-oča prebledel je kakor kreda in pal v nezavest. Med tem pa so carinski uradniki hladnokrvno odpirali krsto; privzdignili so pokrov, odgrnili gorenje pogrinjalo, in glej! našli se mestu mrtvega otroka — najfinije valencijske čipke. Zdaj pričelo se je preiskavanje. Spomnili so se tudi krste, v kateri je bila mrtva soproga bogatega trgovca C. A ta soproga živela je po polnem zdrava in srečna poleg svojega soproga v krogu cvetoče družine ter čisto nič ni vedela o prejšnjem dogodku. Trgovec C. je bil nakrat pogubljen. Utihotapljeno blago so zasegli, obilo premoženje trgovčevega pa niti zadostovalo ni, da bi plačal kazen za svojo goljufijo, déli so ga pod ključ, da premišluje o skrivnostni krsti in finih čipkah. —a—

— (Potres v Španiji.) Kakor se iz Madrida poroča, dospel je kralj Alfonzo, ki se je napotil v ponesrečene kraje, v mesto Loja (provincija Granada), koje 12000 duš broječe mesto je pri potresu zelo trpelo. Malo pred njegovim prihodom čutil se je tam nov, vendar ne močan sunek. Kralj ostal je v Loji štiri ure, potem pa se je odpravil v Granado, kamor je ob 5. uri zvečer dospel. Tu je prenočeval; drugi dan pa je odpotoval v razrušeno Alhamo. — Milodari za ponesrečene kraje se pridno nabirajo. Do sedaj je baje uže nabranih 434 424 frankov.

— (Gladstone.) Kakor se poroča iz Londona, vrača se Gladstonu še dokaj hitro njegovo zdravje. Zdaj uže zopet dobro spi in tudi bolečina v ledji, ki jo je prej čutil, pojenjuje. Zadnjič enkrat mu je bilo celo mogoče ob palici pod milim nebom sprehajati se. Tudi se je zamogel udeležiti te dni praznovanja rojstnega dne njegove soproge, ki je sedaj 73. leto svoje starosti dokončala.

— (Čudna okrožnica.) Gouverner v neki ruski provinciji razposlal je na svoje podložne uradnike sledečo okrožnico: Prišlo mi je na vednost, da nižji uradniki jemljejo od kmečkega prebivalstva raznovrstne stvari brez denarja. Tako početje zdi se mi za uradnika nevedno in zapovedujem tedaj, da v prihodnje nikdo ne vzame kaj brez denarja. Na to pride nekega dne kmetič k uradniku. „Kaj hočeš?“ popraša ga s strogim glasom. „Prinesel sem vaši milosti eno jagnje,“ odgovori kmetič ponižno. — „In dalje?“ — „Ne zavržite mojega darila, gospod!“ — „Kaj ti ne pride v glavo! Ni si li bral nove okrožnice?“ — „Ne, vaša milost, jaz nisem čul o nikaki okrožnici.“ — „Tam notri je rečeno, da ne smemo od vas kmetov ničesar brez denarja jemati.“ — Kmetič poseže v žep, izvleče iz njega eno rubel ter ga pridene k jagnjetu, ker uradnik ni smel ničesar brez denarja sprejeti, kakor mu je bila dvoumno razumeti dal.

Domače stvari.

— (Odlikovanje.) Nj. veličanstvo cesar imenoval je iz posebne milosti c. kr. poročnika izven službe g. grofa Lanthierija nadporočnikom *ad honores*.

— (V večerajšnji „Triester Zeitung“) čitamo naslednji telegram iz Ljubljane: „Ljubljanski mestni odbor zamudil je priziv na naučno ministerstvo proti odloku deželnega šolskega sveta zaradi ustanovitve nemške deške in dekliške ljudske šole, in je torej mestna občina zakonito obvezana, ustanoviti nemško ljudsko šolo v prihodnjem šolskem letu.“

— (C. kr. kmetijska družba kranjska.) Iz zapisnika seje glavnega odbora dne 6. januarja t. l. posnemljemo naslednje: Seji predseduje gosp. družbeni predsednik Karol baron Wurzbach, navzoči so: podpredsednik g. J. F. Seunig, družbeni tajnik g. Gustav Pirc in odborniki gg. Brus, Detelja, Jerič, Kastelic, Murnik, dr. Poklukar, Robič, Witschl in dr. Wurzbach. — Po nasvetu tajnika Pirca sklene se, prositi vodstvo kranjske hranilnice za denarno podporo v pripomoč k velikim troškom, koje bode imela letos kmetijska družba s svojim vrtom. — Odbor vzame na znanje poročilo na c. kr. ministerstvo za poljedelstvo o porabi subvencij za živinorejo, čebelarstvo in sadjarstvo. Poročila sestavi je odbornik in družbeni blagajnik g. Brus. Ravno tako zgodi se tudi s poročilom o pokrajinski razstavi na Krškem, ki je bila septembra meseca m. l. — Ob priliki razgovaranja o naprošenih subvencijah za tekoče leto obljubi odbornik in državni poslanec dr. Poklukar na Dunaji, se za to potegovati, da tudi Kranjska dobi primeren delež one svote, koja je vsako leto stavljena v proračun in namenjena uravnavanju manjših vodá. — C. kr. društvo avstrijskih sadjerejcev doposlalo je družbi zapisnik svojega občnega zbora, kojega glavni odbor hvaležno sprejme, ob enem pa sklene po nasvetu dr. Poklukarja, pri prihodnjem občnem zboru, to je 28. t. m., razložiti izdelke osrednje štacije za razpečevanje sadja v Liebenau-u, primerna pojasnila dal bo pa družbeni tajnik Pirc. — C. kr. deželna vlada kranjska naroči družbi, poizvedeti o vspehu deželne postave z dne 11. februarija l. 1883., zadevajoče pokonča-

vanje predenice. O tej zadevi sklene glavni odbor, se obrniti do podružnic. — Ob priliki nastopa novega vrtarja na poskuševalnem vrtu na Poljanah sklene se sestaviti natančni inventar vseh predmetov na tem posestvu in podkóvski šoli, ter se za to sestavo volijo gg. Robič, Kastelic in Jerič. — Dozdanjemu oskrbniku družbinskega poskuševalnega vrta, g. Vodetu, dá se ob priliki njegovega izstopa iz službe 25 gld. — Na novo se sprejmejo v družbo sledeči gospodje: Anton Podlesnik, posestnik v Svibnjem; Anton Rojic, gozdarski pristav v Boštanji; Andrej Svetlin, župan v Podborštu.

— („Literarno-zabavni klub“) ima jutri zvečer svoj jour-fixe ob 8. uri zvečer v hotelu „pri Maliči“.

— („Glasbena Matica“) v Ljubljani je razposlala med svoje ude tudi letos 5 zvezkov izbornih skladb: Prva je maša: „K tebi srca povzdignimo“, uglasbil Ant. Nedved; druga je samospev „Darilo“ za ženski ali moški glas, uglasbil Nedved; tretje je „Slovó“, tudi uglasbil Nedved za moški zbor in tenor-solo, težka in jako umetna skladba; četrta je „Osem napevov“ za moške glasove, zložil A. Foerster. Tudi v teh 8. napevih najde pevec dovolj lepega, za kar je porok uže sam skladatelj. Peta je „Pozdrav iz daljave“, parafraza za glasovir, zložil nadepolni Hrabroslov Volarič.

— (Likvidacijski odbor banke „Slovenije“) je sklenil, da se skliče izreden zbor delničarjev v 4. dan marčija t. l., pri katerem se bode sklenilo o konečnih določbah, o razdelitvi ostalega premoženja ter o odpustu likvidacijskega odbora.

— (Umrl) je včeraj zjutraj v Radečah pri Zidanem mostu okrajni in železniški zdravnik Josip Kutschera.

— (Trapisti) kupili so ostanke nekdanjega kartuzijskega samostana v Žičah pri Konjicah. V meseci marčiji pride jih tja 19; potem se bode pričelo popravljati staro poslopje.

— (Duhovenske spremembe v lavantinski škofiji.) Gosp. prof. dr. Krizanič je bil 12. t. m. inštaliran za korarja stolne cerkve. Gosp. dr. Mihael Napotnik pride na njegovo mesto kot podravatelj v bogoslovnico. Gosp. Mihael Strašek je presentiran za faro sv. Antona na Pohorji. Umrl je France Jan, župnik na Preborji, 41 let star.

— (Nova skladba.) Gosp. dr. B. Ipavec uglasbil je v 1. številu letošnjega „Ljub. Zvona“ tiskano krasno pesen „Mi vstajamo, mi vstajamo!“ in skladbo to poklonil je „Slovenskemu pevskemu društvu.“ Društvenikom doposlala se bode kmalu ta skladba. Najbrže se bode pela uže pri koncertu dne 2. februarija v Ptui.

— (Pri občinskih volitvah v Ormoži) zmagali so v vseh treh razredih kandidatje nemške stranke. Narodnjaki udeležili so se volitev samo v tretjem razredu, a so tudi tu vsled nasprotnega pritiska propali.

— (Nesreča na železnici.) Iz Jese-
nic se nam piše: Dne 13. t. m. ob 1. uri popoldneči ponesrečil se je konduktér Janez Kopač. Ko je stal namreč na stopnicah, po kojih se na vozove hodi, ter dajal vlaku s svetilnico znamenje, da naj se ustavi, spodleté mu obe nogi, kolo ga prime ter ga kakih 30 korakov daleč seboj vleče. Poškodovan je na več krajih života, in sicer so poškodbe v svoji skupnosti po izjavi zdravnika zelo nevarne. Nesrečneža odpeljali so v ljubljansko bolnico.

— (Katoliško polit. društvo „Slovanski jez“ v Brdih) poslal je te dni pesniku g. Simonu Gregorčiču pismo, v katerem izraža svoje visoko spoštovanje in občudovanje pesniškega veleuma.

Telegrafčno borzno poročilo

z dne 16. januarja.

Jednotni drž. dolg v bankovcih	83-10
„ „ „ „ srebri	83-90
Zlata renta	105-70
5% avstr. renta	98-30
Delnice narodne banke	862-—
Kreditne delnice	298-10
London 10 lir sterling	123-70
20 frankovec	9-78
Cekini c. kr.	5-90
100 drž. mark	60-35

Uradni glasnik

z dne 15. januarja.

Naprava novih zemljiških knjig: Pri c. kr. ok-sodnji v Ložu za katastersko občino Otava; poizvedl do dne 26. januarja t. l.

Razpisane službe: Pri c. kr. okr. sodnji v Postojni sprejme se takoj diurnist z lepo in ročno pisavo; mesečno 30 gld. Prošnje do 25. t. m.

Pod varstvom: C. kr. okr. dež. sodnja v Ljubljani proglašá Fr. Zadergala iz Kaplje Vasi št. 31 behim in ženo njegovo zapravljkvo; obema se je postavil varuhom Janez Lap, posestnik iz Žej; dalje je proglašen Gašper Ribnikar, tesar iz Sebenj, zapravljkem ter se njemu varuhom postavil Jos. Tome vulgo Čeber iz Sebenj.

Eks. javne dražbe: V Ljubljani zemljišče bratov Cerar, Reze Cerar in Marije Rozman (1183 gold. 20 kr.) dne 9. februarija; posestvo Fr. Novakovo iz Iske Vasi (1504 gld.) dne 28. januarja.

Tuji.

Dne 14. januarja.

Pri Maliči: Oreschnik in Knecht, trgovca, z Dunaja. — Polting, trg. potovalec, iz Gradca. — Beer, so-proga restavratérja, iz Abbazije.

Pri Slonu: Schnitzl, trgovec, z Dunaja. — Sever, trgovec, iz Nove Vasi. — Philipp, trgovec, iz Dombavára. — Walschleb iz Lichtenfelsa. — pl. Fichtenau, graščak, iz Zagreba. — Kregar, zakristan, iz Fovljice. — Murnig, c. kr. umirov. stotnik, iz Bleca.

Pri Avstr. carji: Morsan, sprevodnik, iz Gorice. **Pri Južnem kolodvoru:** Fabbri in Batzoni iz Forli. — Jerše, duhovnik, iz Trnovega.

Umrl so:

Dne 14. januarja. Miha Brajdič, delavec, 47 l., Cesta na Grad št. 12, pyaemia.

Dne 15. januarja. Marija Mohorč, branjevka, 54 l., Karlovska cesta št. 22, otrpnjenje srca.

V civilni bolnici:

Dne 13. januarja. Matija Velkavrh, gostač, 68 l., vnetje pluć. — Alojzij Urankar, delavec, 28 l., jetika.

Dne 14. januarja. Marija Kozina, dekla, 39 l., možjanski edem.

V vojaški bolnici:

Dne 14. januarja. Alojzij Papista, podtopničar, 21 l., vnetje vratu in ledvic.

Srečke

z dne 14. januarja.

Brno: 8 71 85 66 76.

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Mokrina v mm
15. jan.	7. zjutraj	731-93	-1-2	szpd. sl.	ohl.	15-00
	2. pop.	732-41	-0-2	jzpd. sl.	sneg	
	9. zvečer	734-37	-0-4	bzv.	„	sneg

Vabilo.

Občni zbor moških udov društva Marijine bratovščine v Ljubljani

bode v nedeljo dne 25. januarja dopoldne v mestni dvorani na rotovžu. — Začetek ob 10. uri.

K obilni udeležitvi vabi vse svoje p. n. gospode ude

odbor

društva Marijine bratovščine.

V Ljubljani 16. januarja 1885.

(6)

V knjigarni

Ig. pl. Kleinmayr & F. Bamberg v Ljubljani

se dobivajo:

Izbrane

narodne srbske pesni

z dodatkom iz smrti Smail-Age Čengića.

S srbsko slovnico, slovenskim tolmačenjem, rečnikom tujih besed in cirilsko abecedo priredil

Janko Pajk

c. kr. profesor.

Cena 40 kr., po pošti 45 kr.